

090601 Annandag pingst Henrik Glamsjö

Det finns inget som är så förödande för omdöme, tankeförmåga, allmänt välbefinnande, trevlighetsnivå osv. som brist på mat och vatten. Det behöver inte gå så långt av blodsockerfall innan humöret svänger betänkligt eller av vätskebrist för att huvudvärken och svimningskänslorna skall sätta in.

Jag har provat. Överlevnadskursen i slutet av min värnplikt tog fram de gräsligaste sidorna hos oss unga rekryter. Förnuftsmässigt går det att förstå att det nog beror på maten men det spelar liksom ingen roll när alla ”andra” betar sig så dumt.

Om man sedan befinner sig i öknen går det ännu snabbare, då rör det sig om timmar innan det blir kritiskt. Jag undrar om det är detta som ligger bakom Israels barns högst otacksamma reaktion gentemot Mose i öknen. Han som hade riskerat sitt liv när han trotsade kungen av Egypten och som gav upp en väldigt uppburen position som prins av Egypten för att Gud hade talat och förbarmat sig över sitt folk där i slaveriet. Mose som hade talat med Gud. Nu vände sig inte Israels barn mot Gud förstås utan mot Mose som får den otacksamma uppgiften att vara klagomur långt innan templet ens var byggt. Man undrar om inte klagomuren var väl så viktig som själva altaret för tillbedjan. Den långa ökenvandringen tärde på humöret men Mose ger prov på oändligt tålamod och vänder sig till Gud.

Ur den kala och till synes döda klippan bryter källan med livgivande vatten fram när Mose slår på den med sin stav.

Friskt klart vatten som ger liv är en av de sätt som vi känner igen den helige Ande, han som ger liv och ande åt oss. Ande och vatten hänger nära samman. En gång i tidens begynnelse var det Andens om drog fram som en rasande storm över vattnet och ur djupen lyfte tillvaron och allt som finns till. Ur vatten skapar Gud ett folk åt sig i dopets vatten. Vind och vatten. Två tecken på den helige Ande. Två oberäknliga element i skapelsen som är så nära förbundna med den helige Ande. De är tecken som i sig själva, på ett sätt som inte är uppenbart, i det vardagliga och enkla bär Gud till oss.

Gud har genom Anden skapat världen och han har genom Anden skapat Kyrkan. Eller kanske rättare sagt skapar (presens), för det händer fortfarande. Skapelsen fortsätter, både av världen och Kyrkan. Ibland på ett obemärkt sätt. Ibland får vi erfara, precis som Israels barn, att den till synes döda klippan blir en källa till liv. I de mest förvånande sammanhang kan Gud uppväcka tro och liv.

I ortodox teologi betonas sambandet mellan oss, Gud och skapelsen mer och kanske på ett annat sätt än vi är vana vid. Man säger: eftersom Gud har skapat allt och dessutom gett oss en hunger och en törst tar vi också emot Guds Ande i allt det goda Gud ger oss, också i de fysiska tingen. Gud har genom att skapa människan och gjort oss heliga och dessutom själv blivit som vi i Jesus Kristus konsekurerat skapelsen. Gjort själva skapelsen till en väg för Gud att möta oss. Så när vi äter tar vi emot Guds Ande i de goda gåvor vi tar emot och när vi njuter Guds natur så här mellan vår och sommar, tar vi också emot Gud. Nu kanske någon tycker att det låter väl flummigt och kanske lite nyandligt. Vad säger någon är det då som skiljer kristendomen från vår tids konturlösa nyandlighet.

Det finns en vitig punkt som skiljer: det är att vi tar emot en person, inte en kosmisk dimma, inte suddig Gud som av en händelse alltid råkar tycka det jag tycker, utan en person som jag kan ha en relation till och be till.

Den helige Ande formar, förändrar och förnyar, ja, ny-skapar mig. Han har en vilja och en riktning med mitt liv. När jag tar emot Guds gåvor i skapelsen är det en del av min, och skapelsens, förändring och nyskapelse genom samma kraft som en gång formade världen: Guds helige Ande. Därför att Anden för

mig närmare Gud. Det är Andens uppgift att alltid peka på Jesus Kristus. Han som är målet för nyskapelsen. Jesus är den förstfödde i den nya skapelsen som kyrkofäderna brukade säga. Där i Jesus Kristus ser vi målet för oss, i honom är Guds avbild återställd.

Så när Israels barn gick genom öknen och hungern och törsten fick dem att sätta Gud på prov var det en hunger och törst som ändå ledde dem rätt eftersom det djupast sett var en hunger och törst efter levande Gud. Hungern och törsten efter fysiska ting och efter andliga ting är inte samma sak men det finns inte heller en glasklar skillnad mellan dem.

Berättelsen ur exodus som vi hörde är en berättelse både om fysisk törst och hunger men också om en andlig längtan ur mörker och slaveri till det förlovade landet där templet skulle byggas på Sions berg. Om vi verkligen lyssnar till vår längtan efter Guds livgivande Ande och tar emot Guds gåvor i glädje och tacksamhet kan de skapade gåvorna och vårt liv bli en lovsång till Gud.

Och riktningen ser vi nattvarden. Brödet och vinet, gåvor som släcker hunger och törst, blir heliga, Kristi kropp och blod, och släcker hunger och törst efter Gud själv när vi tar emot dem.

AMEN